

kunigų seminariją, tai sau sakiau: „Jeigu jie eina į seminariją, tai tada man joje vietos tikrai nėra“. Bet reikia pasakyti, kad iš tų aštuonių, įstojusių į seminariją, ją baigė tik du. Taigi važiauvau į Erfurto kunigų seminariją pas prof. Šiurmaną – garsų biblistą – ir jis mane paragino baigti pradėtas studijas, dirbti mokytoju ir tada dar kartą gerai pagalvoti. Jis ragino nebijoti, nes jeigu Dievas pašaukė, tai pašaukimas išlieka. Esu labai jam

dėkingas už tokį paraginimą. Tad aš pabaigiau slavistikos ir anglistikos studijas. Paskui susipažinau su Leipziger katalikų studentų klebonijoje gyvenančiais kunigais oratorijonais. Po šios pažinties metus dirbau ir galiausiai nusprendžiau įstoti į oratoriją.

Kas jus paskatino žengti tokį žingsnį?

Pagrindinė paskata pasukti šiuo keliu mano gyvenime buvo pavyzdingi kunigai, kuriuos turėjau

galimybę sutikti. Turėčiau įvardyti savo kaimo kleboną. Mano tėvai buvo vargšai žmonės, turėjo septynis vaikus ir tikrai negalėjo manęs leisti į gimnaziją. Taigi man einant į aštuntą klasę, klebonas atėjo pas mano mamą ir pasakė, kad aš turiu lankyti seminariją ir galiu padaryti Bažnyčiai arba didelę žalą, arba didelį gėrį. Žodžiu, jis sugebėjo perkalbėti mano mamą, kad aš galėčiau eiti į gimnaziją. Šis kunigas savo pavyzdžiu patraukė mane prie kunigystės. Taip pat pasukti kunigystės keliu mane paskatino Leipziger oratorijos kunigai, kurie buvo to miesto studentų klebonijos sielovadininkai.

Oratorija turėjo daug ryšių su Lenkija ir Čekija, čia buvo kunigų iš šių šalių. Taip pat buvo kun. Jonas Lauriūnas iš Lietuvos, kuris savo dvasingumu padarė man gilų įspūdį. Tai buvo kunigai, kurie ragino mane patį tapti kunigu. Tačiau šiuo keliu mane eiti skatino ir tai, jog man bestudijuojant slavistiką ir anglistiką, vyko Vatikano II Susirinkimas. Studentų klebonijoje mes su dideliu dėmesiu sekėme visas naujienas iš Romos. Tai buvo laikas, kai atsirado daug naujos vilties Bažnyčioje. Vis tiek prastebėjau Bažnyčioje tokių dalykų, kurie man nepatiko, ir supratau, kad jei nori pakeisti Bažnyčią, tai turi būti aktyvus jos narys – ne stebėtojas, bet veikiantis asmuo. Dėl to irėjau šiuo keliu. Jeigu dar kartą reikėtų apsispręsti – padaryčiau lygiai tą patį sprendimą. Taip pat man pašaukimo kelyje buvo

labai reikšminga tai, kad susidūriau su šv. Pilypo Nerio oratorijos gyvu pamaldumu ir dvasingumu.

Kur baigęs seminariją tarnavote kaip kunigas?

Aš stojau į kunigų seminariją kaip Leipcigo oratorijos klierikas ir 1978 m. balandžio 9 d. buvau išventintas Leipcigo šv. Pilypo Nerio oratorijos bažnyčioje – Švč. Mergelės Marijos ėmimo į dangų bažnyčioje. Nuo to laiko dirbau Leipcigo oratorijos parapijoje. Pirmaisiais metais tarnavau parapijos vaikų sielovadoje, o antraisiais metais buvau Leipcigo miesto jaunimo sielovadininkas.

1980-ųjų metų pradžia buvo laikas, kai Leipcigo šv. Mikalojaus evangelikų bažnyčioje prasidėjo garsioji *Taikos malda*. Mūsų parapija buvo vienintelė katalikų parapija, kuri dalyvavo šiame ekumeniniame judėjime. Aš faktiškai dalyvavau šiame judėjime nuo pat jo pradžios. Mes siekėme visoje Rytų Vokietijoje organizuoti ekumeninius susirinkimus už taiką, teisingumą ir aplinkos apsaugą. Čia buvo bendra Drezdeno-Maiseno Katalikų Bažnyčios ir Saksonijos Evangelikų bažnyčios iniciatyva. Šią iniciatyvą paskui perėmė visos Rytų Vokietijos bažnyčios, o 1989 metais – Europos bažnyčios. Tais metais Bazelyje vyko pirmasis Europos krikščionių susirinkimas. Galiu pasakyti, jog man labai svarbu, kad buvau Rytų Vokietijos Vyskupų Konferencijos atstovas Pasirengimo Komitete. Mano pastangų dėka pavyko organizuoti slaptą Rytų Europos deputatų susirinkimą netoli Bazelio. Nors pavyko, tačiau buvo labai sunku apsaugoti tą susitikimą nuo žurnalistų. Buvo pakviesti tik trys žurnalistai, kurie pažadėjo niekur apie įvykį

Turiu pasakyti, kad ten labai svarbų vaidmenį atliko ir Lietuvos Bažnyčia, ji buvo atsiuntusi savo delegaciją. Tai buvo itin matoma darbo grupėse, ypač vienoje, kuri svarstė problemas dėl Bažnyčios viešosios veiklos. Čia svarbūs buvo Petras Kimbrys ir Vytautas Ališauskas. Niekados nepamiršiu momento, kada kai kurie Vakarų delegatai norėjo sušvelninti formuluotes ir Petras Kimbrys su

Vytautu Ališausku pasakė: „Nors jūs ir bijote, bet mes tikrai nebijome“. Jie padarė didelį įspūdį susirinkusiems deputatams.

Kalbant apie mano angažavimąsi taikos ir aplinkos saugojimui galiu pasakyti, kad iš pradžių aš buvau išrinktas į Rytų Vokietijos komisiją *Iustitia et pax*, o paskui, po Vokietijos suvienijimo, tapau visos Vokietijos Vyskupų Konferencijos *Iustitia et pax* komisijos nariu. Vienas iš svarbesnių dalykų, kurį pavyko atlikti būnant šioje komisijoje – pagalbos Rytų Europos katalikams fondo *Renovabis* įkūrimas. Nuo pat pradžių buvau vienas iš šio fondo iniciatorių ir dėl to galėjau nemažai padėti čia, vietinei Lietuvos Bažnyčiai.

Kalbino br. Giedrius Juozas Bakūnas MIC, II k.

INTERVIU SU DĖSTYTOJU (-A)

Pokalbis su dėstytoju dr. Leonardu Lapašinsku

„Teesie“ redakcija kviečia susipažinti su seminarijos filosofijos įvado ir religijos filosofijos dėstytoju dr. Leonardu Lapašinsku.

Papasakokite apie savo jaunystę – ką mėgote veikti, apie kokią profesiją svajodavote? Ką studijavote po mokyklos?

Gimiau Kaune 1954 m. Tėvai, kaip ir dauguma sostinės gyventojų tais laikais, atvyko į Vilnių – mat buvo apgyvendinamas Vilnius, nes žydai, kurie sudarė apie 40% ikikarinio Vilniaus gyventojų, buvo beveik išnaikinti, o lenkai kraustėsi iš sovietizuotos Lietuvos į Lenkiją, daugiausiai į žemes, perimtas iš pralaimėjusios Vokietijos. Mano jaunystė prabėgo tarybiniais-sovietiniais metais. Augau tradicinėje netikinčioje šeimoje. Labai domėjausi literatūra, tačiau profesijos klausimas ilgą laiką man buvo labai neaiškus, nes nejaučiau stiprios traukos į kurią nors pusę. Todėl kai reikėjo kažkur stoti, pasirinkau fiziką, nes man ši mokslo šaka tuo metu atrodė rimčiausia, nes nagrinėja fundamentalius materialios tikrovės klausimus. Tais laikais universitete filosofija dar nebuvo dėstoma, mat po karo Vilniaus universiteto Filosofijos fakultetas Maskvos nurodymu buvo uždarytas. Taigi dėl minėtų priežasčių apie filosofiją net ir negalvojau. Po penkerių metų baigiau fizikos studijas.

Kas atvedė prie filosofijos?

Bestudijuodamas fiziką pradėjau domėtis platesniais klausimais, nes susipažinau su žmonėmis, kurie domėjosi filosofija, užsienio literatūra ir poezija. Bendraudamas su jais ir aš susižavėjau tais dalykais. Bet vis vien turėjau baigti fizikos studijas, nors ne tokios jau man įdomios jos buvo. Gavęs diplomą svarsčiau, kaip galėčiau pakeisti savo profesiją. Beje, kaip tik tuo metu Vilniaus universitete jau pradėta rengti filosofus – psichologijos studijose buvo įsteigta filosofijos specializacija, į kurią kasmet priimdavo po penkis psichologus. Vis dėlto aš negalėjau antrą kartą eiti tais pačiais Vilniaus universiteto keliais ir pradėjau studijuoti filosofiją savarankiškai. Man šiuo reikalu labai pagelbėjo dabartinis seminarijos filosofijos prof. Albinas Plėšnys. Jis irgi buvo baigęs fiziką ir įsidarbino tuometinio Kauno politechnikos instituto (dabar Kauno technologijos universitetas) Filosofijos katedroje, o po metų ten dirbti pakvietė ir mane. Jis supažindino mane su katedros vedėju doc. A. Gasiūnu, ir po pokalbio su juo pradėjau dirbti asistentu Filosofijos katedroje. Teko nemažai savarankiškai padirbėti, kad užkamšyčiau bendro filosofinio pasirengimo spragas, nes tais laikais oficialiai vyravo tik viena filosofija – marksistinė.

Iš kur gaudavote reikiamos filosofinės literatūros?

Na, ji nebuvo visai uždrausta, tiesiog prie tam tikros dalies buvo neleidžiama prieiti. Labai norint buvo įmanoma gauti tos literatūros, nes dar prie caro buvo išleista nemažai rusiškų vertimų (pavyzdžiui, galėjai tai rasti Mokslo Akademijos bibliotekoje). Dalis jų, kaip ir religinės knygos, buvo laikomi

adinamuosiuose „spec. chranuose“ (atleiskit už barbarizmą) – specialiose saugyklose, į kurias galėjai patekti tik su specialiu leidimu. Sudėtingiausia buvo su XX a. mąstytojais. Jų raštus įmanoma buvo gauti tik su atvykstančiais iš užsienio, aišku, išleistus angliškai. Tad įvairiais būdais: per pažįstamus, per atvykstančius pasisvečiuoti užsienio lietuvių, bibliotekose buvo įmanoma susirinkti įvairių filosofinių tekstų.

Kaip Jūs suderinate savo filosofines pažiūras su tikėjimu? Ar įmanomas tikėjimo ir proto derinys?

Pradžioje aš susidomėjau filosofija – paskui atsirado tikėjimas. Tai, kad įmanoma suderinti filosofines pažiūras su tikėjimu, liudija ši mano (ir ne tik mano) patirtis. Tikėjimas yra žmogaus apsisprendimo dalykas. Mano manymu, mąstymą ir tikėjimą galima puikiai suderinti, bet yra daug šiuolaikinių mąstytojų, kurie nesugeba – tiksliau sakant, nenori – to daryti. Jiems tikėjimas taip ir lieka *terra incognita*, ir jie sprendžia apie jį grynai išoriškai, neturėdami egzistencinės tikėjimo patirties. Žodžiu, jie tiki, kad Dievo nėra, ir su tokiu tikėjimu patys sau atrodo gražesni ir laisvesni. Žmogus mano, kad jis gali tapti visatos valdovu, o savo aistrų suvaldyti nepajėgia. Dar daugiau – ir tai ypatinga šių laikų žymė – jo pavergtas mąstymas jam sako, kad jas reikėtų visiškai išlaisvinti... Problema veikiau yra ne tiek mąstymas ir tikėjimas, kiek vidinis žmogaus apsisprendimas.

Koks Jūsų įspūdis dėstant seminarijoje?

Seminarijoje dėstau nuo 2007 metų. Įspūdis geras, nes matau, jog čia seminaristams yra puikios sąlygos mokytis. Klierikai yra skirtingo lygio ir skirtingų filosofinių gabumų, bet sakyčiau, kad pati studijų dvasia yra labai pozityvi. Vienintelis didelis

minusas yra tas, kad beveik nebeliko auditorijos. Man ištis patinka čia dėstyti.

Ko palinkėtumėte mūsų bendruomenei?

Kadangi bendruomenė yra sudėtingos struktūros – ją sudaro dėstytojai, ugdytojai ir klierikai – tai pirmiausia būsimiems kunigams linkiu tapti geraisiais ganytojais, gerais kunigais, gerais krikščionimis. Įveikti tas abejones, kurios natūraliai gali laikas nuo laiko bangomis užplūsti. O visiems dėstytojams ir seminarijos darbuotojams noriu palinkėti sėkmės jų darbuose, jų tikėjimo ir gyvenimo kelionėje.

Parengė klier. Gabrielius Satkauskas, III k.

AKTUALU

Šeima šiuolaikinės kultūros kontekste

Brangus skaitytojau, nusprendėme atnaujinti laikraščio aktualijų skiltį. Šiame numeryje norime pateikti straipsnį, kuriame svarstoma apie šeimą šiuolaikinės kultūros kontekste. Tai itin aktualu, nes neseniai Lietuvos Bažnyčia paskelbė šeimos metus, o visoje Europoje ir pasaulyje tradicinei šeimos sampratai iškyla grėsmė būti neteisingai interpre-tuojamai. Nuoširdžiai dėkojame seminarijos filosofijos dėstytojui kun. dr. Vladimir Solovej, kad nepagailėjo savo laiko ir padeda mums geriau suvokti šeimos esmę.

Kun. dr. Vladimir Solovej

Naujųjų amžių kultūra yra pažymėta instinktų išlaisvinimo utopijos. Visuotinai yra jaučiamas momentinio malonumo ir nedelsiamo instinktų tenkinimo kultūros viešpatavimas. Deramumo ar moralumo klausimas šiuo atveju yra neesminis, beje, panašiai kaip ir tokio elgesio suderinamumo su asmens orumu ir jo giliausia esme klausimas. Nedaug dėmesio yra skiriama ir tokio elgesio pasekmėms. Ar bet kokių įgeidžių tenkinimas nepakenks tiems, kurie taip elgiasi?

Mūsų visuomenė vis aiškiau skiria dvi plotmes: rinkos ir darbo plotmę, kuri vadovaujasi ekonomikos dėsniais, ir privataus gyvenimo plotmę, kuri nepaklūsta jokioms taisyklėms, na, nebent momentinėms įtakoms ar trumpalaikiams jausmams, o todėl gali būti lengvai veikiamą ar tiesiog manipuluojamą masinės informacijos priemonių.

Šis įžanginis šiuolaikinės kultūros apibūdinimas aiškiai atsispindi šiandien paplitusiuose šeimos modeliuose. Šiame straipsnyje norėčiau trumpai pažvelgti, kaip šie kultūros bruožai atsispindi šiuolaikinėje šeimoje.

Kartais, tiesa vis rečiau, bet dar galima išgirsti tokį teiginį: šeima yra pagrindinė visuomenės ląstelė. Ką tai reiškia? Du nepriklausomi asmenys tam tikra prasme tampa viena. Vienas priklauso kitam. Laisvu vienas kitam atsidavimu abudu atranda didesnę savo laisvę. Nuo šiol jie jau negali išreikšti savęs neįtraukdami kito į savo individualumo išraišką, negali atrasti savo gėrio, neiškeldami kito asmens gėrio į savo siekių centrą. Kai meilė vienija du asmenis, tuomet abiejų egoizmas yra nugalimas. Šioje vietoje atsiranda naujas savo asmenybės supratimas. Tampu savimi santykiyje su kitu, o mano meilė jam yra giliausias mano paties asmenybės išsipildymas. Jeigu vėliau santuokoje gims vaikai, tai jie jau nuo pat pradžių gyvens būtent tokioje atmosferoje. Jie bus priimti su nesavanaudiška meile, o jų tėvai bus pasiruošę jiems viską atiduoti nesitikėdami jokio atpildo.

Taip suprasta meilė neeliminuoja teisingumo. Jeigu iš meilės leisčiau kam nors save išnaudoti, t. y. panaudoti save kaip priemonę, žeminti, tai anaipol nepasitarnautų asmens, kurį myliu, gėriui. Dar labiau, tokiu elgesiu aš tiesiog paneigčiau tikrą meilės prasmę, anot kurios, du asmenys pagelbsti vienas kitam siekti gėrio, kuriam yra pašaukti pilnatvės. Taip pat ir tėvas nereikalauja iš vaiko pagarbos sau vien tik dėl to, kad jis yra tėvas, bet jei vaikas negerbs savo tėvo, jis niekada netaps subrendusiu žmogumi.

Šeimoje paprastai auga ne vienas vaikas. Tai reiškia, jog šalia tėvų tarpusavio santykio ir tėvų-vaikų santykio yra dar ir santykiai tarp brolių ir seserų. Tuomet vaikas mokosi pagarbos tam, kuris turi tokią pačią teisę į nesavanaudišką tėvų meilę kaip ir jis. Įvairialypiai šeimos santykiai sudaro pirminę ir pagrindinę žmonių socializacijos formą. Vaikas išmoksta matyti kitame asmenyje ne priešą ar svetimą, bet suvokia jį kaip savo paties asmenybės dalį. Vaikas per šį procesą mokosi atrasti ir įvertinti tai, kas yra žmogiško savyje ir kituose; taip pat suvokia, jog tikra bendruomenė neleidžia pasinaudoti kitu kaip priemone, bet kad kitą reikia priimti tokį, koks jis yra. Jei nėra šio proceso, tuomet priešiškus tampa pamatiniu žmonių santykiu. Tuomet žmogus bando pasinaudoti kitu savo poreikiams tenkinti, mėgina jį manipuluoti ir padaryti sau paklusnų.

Priešiškumas jau nuo T. Hobbes'o laikų tapo politinės filosofijos išeities tašku. G. Hegelio *Dvasios fenomenologija* taip pat teigia, jog žmonių santykiai vystosi priešiškumo ir susvetimėjimo pagrindu – pamatinis tokių santykių modelis yra vergo ir pono kova. K. Marksas ir F. Nyčė toliau plėtojo šią minties srovę.

Šiandien yra daugybė faktų, patvirtinančių būtent tokią žmonių santykių viziją. Negalime ignoruoti tikrovės, kurioje žmogus kovoja su žmogumi, o žiniose praktiškai kasdien pasirodo Kaino veidas. Vis dėlto šis mąstymo modelis neatspindi visos tiesos apie žmogų.

Galima būtų pateikti ir kitą žmonių santykių iliustraciją. Šie santykiai nesirems dialektiniu pono ir vergo supriešinimu, bet vyro ir moters bendryste bei tėvų ir vaikų bendruomene. Tokiuose santykiuose vienas kito žeminimas trukdo atskleisti savo paties vertę. Mano kaip asmens vertė yra teigiama tuomet, kai sudarau galimybę kitam atsiskleisti ir pripažįstu jį, visą jo tiesą, tik tuomet visiškai atrandu save patį.

Naujųjų amžių filosofija neteikė didesnės reikšmės šeimai, o todėl ir neįžvelgė jos vaidmens asmens brandai. Galbūt todėl šios filosofijos išeities taškas yra asocialūs individai, kuriuos reikia socializuoti per prievartą. Naujųjų amžių filosofija, ar bent jau jos didesnė dalis: nuo Hegelio iki Markso ir Nyčės išplėtojo tokią laisvės koncepciją, kurioje nėra vietos laisvam atsidavimui kitam asmeniui. Šioje filosofijoje pasiaukojanti meilė ir vienas kitam dovanojimas yra paprasčiausiai neįmanomi.

Tokiu būdu laisvė tampa vienatve. Šiuolaikinis didmiesčio gyventojas jaučiasi laisvas tuomet, kai jis yra atsakingas tik už save patį. Tiesa, jo tapatybė pasireiškia įvairiuose santykiuose, tačiau nei vienas tų santykių nepaliečia jo giliausio vidaus, ir juo labiau netampa jo asmens dalimi. Viskas pasilieka paviršiuje, niekas nepramuša jo vienatvės kevalo. Tokie santykiai yra labai nepatvarūs ir jiems dažnai gresia sudaiktinimo pavojus. Jau pačioje pradžioje yra suponuojama, jog santykiai yra netvarūs ir todėl jie neprivalo atsilaikyti prieš gyvenimo iššūkius. Dar prieš santykių pabaigą abi pusės iškelia klausimą: kieno naudai atiteks galutinis pelno ir nuostolių balansas, o toliau jau svarsto ar apsimoka visa tai tęsti. Tokios nuostatos rezultatas yra vidinė tuštuma, nes nei viena pusė neužmezgė tikro ryšio. Abi pusės

toliau nežino, kas jos yra, nes viena kitai nesuteikė galimybės atsiskleisti meilėje.

Šie pastebėjimai ypatingą reikšmę įgauna žvelgiant į nūdienos seksualinių santykių kontekstą. Seksualumas yra pagrindinė jėga, daranti įtaką žmogaus gyvenimui ir jo kultūrai. Kartu su meile

kitos lyties asmeniui prasideda ir tikra bendrystė. Žinoma, galime jaustis lygiai taip pat stipriai ar net dar stipriau susieti su Bažnyčia, su Tėvyne ar su kitomis dvasinėmis ar prigimtinėmis bendruomenėmis, tačiau pagrindinė ir natūrali savęs dovanojimo, kuris veda į asmeninę laisvę, mokykla neabejotinai yra santuokinė meilė ir tėvų bei vaikų meilė.

Jeigu seksualumo išgyvenimas vienoje ar kitoje visuomenėje bus sulėkštintas ir atskirtas nuo meilės vienam išrinktam asmeniui, tikra autentiška meilė bus sunkiai įmanoma, o santuokinės bendrystės galimybė – stipriai ribota. Savo ruožtu visuomenėje neliks kultūrą kuriančios jėgos.

Šeima išauga iš įsimylėjimo ir brandžios meilės patirties. Kitaip tariant, šeima yra grindžiama pastoviu ir tvariu santuokiniu ryšiu, kuriame gali gimti ir augti vaikai. Tokiame kontekste žmogiškas

seksualumas tampa galinga kultūrą ir civilizaciją gimdančia jėga. Jeigu šeimos institucija yra nusilpusi, tuomet ši jėga ištirpsta arba tampa

destruktyvi.

Nesunku pastebėti, jog mūsų civilizacijos ir jos kultūros institucijų krizė didžia dalimi išplaukia iš šeimos krizės. Norėčiau pažvelgti į kai kurias šios krizės pasekmes.

Šiandien esame dviejų lyčių santykio krizės liudininkai. Moterys norėdamos pagerinti šeimos biudžetą, o kartu siekdamos savirealizacijos renka vienokią ar kitokią profesinę veiklą. Tuo tarpu šiuolaikinėje darbo rinkoje vyrauja dirbančio pilnu etatu vyro idėja. O iš vyro yra reikalaujama, kad jis konkuruotų su savo kolegomis, rūpintųsi savo verte, kuri tiesiogiai priklauso nuo jo gebėjimų ir energijos, nuo jo, sakykime, tam tikro „kietumo“ savo paties ir kitų atžvilgiu. Taigi kai į darbo rinką įžengia moteris, iš jos yra tikimasi tokio elgesio, kuris yra būdingas vyrams. Tokiu būdu tokios bendražmogiškos vertybės kaip jautrumas, įsiklausymas į kitą, gebėjimas įsijausti į jo mintis ir poreikius yra nustumiamos į šalį. Tai yra bendražmogiškos vertybės, tačiau tradiciškai jos yra siejamos su moteriškumu. Šiandien šios vertybės nyksta arba atgimsta savo priešingybėmis agresyvaus „femen“ judėjimo, homoseksualios partnerystės ar kitokiais pavidalais. Todėl nelieka vietos tiesai apie dviejų lyčių tarpusavio papildomumą, o tai dar labiau apsunkina nesavanaudišką vienas kitam dovanojimą. Atrodo, jog mūsų kultūra kaskart vis labiau atsisako tos užduoties, kuri iki šiol užėmė centrinę vietą kiekvienoje žmonių bendruomenėje t. y. mergaičių ir jaunų moterų rengimo motinystei.

Reikia dar paminėti ir tai, jog vis daugiau vaikų gimsta ne šeimoje. Jau galime stebėti antrą ar trečią paauglių kartą, kuri auga nepilnose šeimose. Geriausiu atveju yra nuolatinis santykis su motina, o

su tėvu. Tokių vaikų socializacijos procesas yra be galo sunkus. Dėl šios padėties auga asmenys, neatsparūs stresui, nesugebantys prisiimti atsakomybės, dėl to sunkiai susirandantys darbą arba nesugebantys ilgesnį laiką mokytis ar dirbti vienoje vietoje, galiausiai jiems nesiseka susikurti savo pačių nepriklausomo gyvenimo.

Taigi matome, jog tradiciškai suprata šeima atlieka nepakeičiamą vaidmenį vaiko brandoje, įvesdama jį pirmiausiai į šeimos bendruomenę, o vėliau ir į visuomenę. Kas atsitinka tuomet, kai šeima nebeatlieka šio vaidmens? Tuomet suseraga visa visuomenė: vietoj visuomenės atsiranda „masė“, arba „vieniša minia“. Jeigu šeima išties yra ta vieta, kurioje išmokstame suprasti, kas yra žmogus, kur ugdome savo gebėjimus priimti kitus žmones ir užmegzti su jais meilės ryšius, jeigu šeima yra ta institucija, kuri rūpinasi tradicijų puoselėjimu ir jų perteikimu ateinančioms kartoms, vadinasi, šeimos klausimas yra pamatinis mūsų civilizacijos klausimas. Jeigu norime puoselėti savo visuomenę, privalome šį procesą pradėti nuo šeimos. Tai yra sunki užduotis, jos realizavimo kelyje yra gausu tokių sunkumų, dėl kurių galima prarasti bet kokią viltį. Tačiau kiekvieną kartą, kai jauna moteris ir jaunas vyras įsimyli vienas kitą, nepriklausomai nuo to, iš kokių šeimų jie yra kilę ir kokius sunkumus jie dar turės nugalėti, iš jų meilės puoselėjimo atsiranda energija, kuri yra pajėgi nugalėti bet kokius sunkumus.

INTERVIU SU SEMINARIJOS DARBUOTOJA

Kviečiame susipažinti su seminarijoje jau septintus metus dirbančia p. Aušra.

Ponia Aušra, papasakokite ką nors apie save.

Gimiau Jurbarko, bet visą laiką gyvenau Vilniuje, o per atostogas vasaras leisdavau pas močiutę. Su močiute sekmadieniais eidavome į bažnyčią, o kaip jau minėjau, visos mano vaikystės atostogos praleistos kaime su močiute, tai ir augau su ja labai katalikiškai. Tada tais laikais ledų gaudavome retai, tad eidavau į bažnyčią žinodama, kad už tai močiutė nupirks šio skanumyno. Mano močiutei jau 103-ji metai ir dabar yra priešingai – ledų lauktuvėms perku ir jai vežu aš.

O ką galėtumėte papasakoti apie savo šeimą?

Gyvename su vyru. Turim du vaikus – vyresniajam jau 14 metų ir jis priėjęs Pirmosios Komunijos. Mažesnioji (9 m.) dar trečiojoje klasėje. Ruošiamės ją taip pat vesti prie Pirmosios Komunijos, bet gal kitais metais. Sekmadieniais visada stengiamės dalyvauti šv. Mišiose. Kiekvieną kartą einame vis į kitą bažnyčią – įdomu ir patiems, ir vaikams.

Ką studijavote? Kaip pasirinkote šią darbą? Kaip įsidarbinote seminarijoje?

Aš baigiau konditerės mokslus. Nežinau, kaip čia dabar atsidiūriau virtuvėje – visiškai atsitiktinai. Nežinau, nes profesija mano tai visai kitokia.

Seminarijos virtuvė kaip ir namų – stengiesi skaniai gaminti, kad visiems patiktų.

O baigusi konditerės mokslus kur dirbote?

Dirbau pagal profesiją keliose vietose, o kai gimė vaikai, tai dirbdavau dažniausiai naktimis. Vyras tuo metu neturėjo darbo, tad aš ėjau dirbti naktimis. Tas naktinis darbas pakenkė ir mano sveikatai. Gal Dievas čia taip davė, kad kartą mano pusbrolis Stasys Guja, buvęs kunigas, mane pamatęs išsigando labai ir sakė, kad reikia kažką daryti, keisti. Na, ir jis mane atvedė čia į seminariją.

Kokių pokyčių matote nuo darbo seminarijoje pradžios iki šios dienos?

Dirbu seminarijoje jau septynerius metus. Rektorius pasikeitė, klierikai keičiasi. O šiaip pagrindinis pokytis toks, kad klierikų sumažėjo. Galiu dar pridurti, kad pradžioje, kai įsidarbinau seminarijoje, tai žmonės galvodavo, kad čia yra kokie rūmai, uždara įstaiga ir, žinokite, aš pati net pradžioj kažkiek bijojau. Bet atėjau ir pamačiau, kad čia visi tokie patys žmonės: draugiški, bendraujantys, su savo gyvenimu ir rūpesčiais.

Ką norėtumėte palinkėti mums, seminaristams?

Norėčiau palinkėti daugiau santarvės, meilės vieni kitiems, supratimo, sveikatos, kad nebūtų visokių nelaimių. Visiems Dievo palaimos!

Kalbino br. Giedrius Juozas Bakūnas MIC, II k.